

Angivelse af hver enkelts Navn, Opholdssted og Tilgodehavende samt af den Sikkerhed, som maatte være stillet, 4) en Fortegnelse over de Bøger, som maatte være ført over hans Forretning, og 5) en kortfattet Redegørelse saavel for de Omstændigheder, der har bevirket, at Skyldneren er blevet ude af Stand til at fyldestgøre sine Gældsforpligtelser, som for den Maade, hvorpaa disse tænkes afviklet. Endvidere bør Udsættelsen, medmindre der foreligger ganske særlige Omstændigheder, gøres betinget af, at Skyldneren inden en lignende Frist som den ovennævnte giver sig under Kontrol af sin Branches Kreditorforening, for saa vidt en saadan eksisterer. I denne Sammenhæng bemærkes, at man anser det for meget uheldigt, at der, naar Udsættelse af Konkursen tilstaas en Skyldner, i hvis Branche der ikke er nogen Kreditorforening, der kan føre Tilsyn med hans Forretningsvirksomhed, slet ikke føres noget saadant Tilsyn; men man ser sig ikke i Stand til at stille noget Forslag om, hvorledes noget effektivt Tilsyn kan føres.

I Norge, hvor den offentlige Akkordforhandling begynder paa et tidligere Tidspunkt end i Danmark og Sverige, hvor den nærmest skal tjene som et Supplement til de private Akkordforhandlinger, har man indført et Akkordstyre, som i Forening med Skyldneren leder Boet; men denne Ordning lader sig formentlig ikke overføre til Danmark, da den ikke passer med de Principper, hvorpaa den danske Tvangsakkordlov bygger.

Retten maa dernæst mene, at Udsættelse ikke bør kunne gives, for saa vidt 3 Fordringshavere repræsenterende mindst $\frac{1}{5}$ af det samlede Beløb af de paa paagældende Tidspunkt bekendte Fordringer, begærer Skyldneren sat under Konkurs. Man fremhæver herved særligt, at en saadan Adgang for Fordringshaverne til at foranledige Konkurs synes paakrævet som Værn mod Skyldnere, der enten ligefrem misbruger deres Raadighed over Boet eller dog foretager uheldige Dispositioner.

II.

ad Forslaget angaaende Akkordloven.

ad § 1. Hvad først angaar den som § 2 a. i Akkordloven foreslaaede nye Bestemmelse, maa man finde det noget betænkeligt, at Skifteforvalteren gøres til Formand for det i Bestemmelsen omhandlede Udvalg, hvis Opgave det er at bistaa *Debitor* til at opnaa Akkord. Skifteforvalteren kommer let til at engagere sig til Fordel for en Ordning, som Debitor ønsker, paa et Tidspunkt, da der endnu ikke haves fuld Klarhed over Debtors Forhold. Dette rummer en Fare for hans Upartiskhed, naar Sagen overgaar til Behandling efter Tvangsakkordloven eller Konkursloven. Og det maa i alt Fald bevirke, at Kreditorerne ser med mindre Tillid paa de af ham trufne retlige Afgørelser. Særlig skal man fremhæve det uheldige i, at den Mand, der som Formand for Udvalget skal bistaa Skyldneren, er den samme, der som Skifteforvalter skal træffe den for Fordringshaverne vigtige Bestemmelse, om der bør gives Skyldneren Udsættelse af Konkursbehandlingen.

Man bemærker dernæst, at der formentlig bør opstilles den Betingelse for Valget af de landbrugskyndige Mænd, at de tillige er regnskabskyndige. Med Hensyn til Udvalgets Sammensætning i øvrigt mener man, at Skyldneren ikke selv bør udpege de andre Medlemmer af dette; men dette bør overlades til Udvalgets Formand, idet Resultatet ellers let bliver, at Medlemmerne for ensidigt varetager Skyldnerens Interesser paa Fordringshavernes Bekostning. Det vil derhos være det naturlige, at Udvalget tiltrædes af en Repræsentant for Fordringshaverne. Det kan formentlig ske paa den Maade, at Udvalgets Formand dertil vælger en af Hovedkreditorerne.

Sluttelig skal fremhæves, at Bestemmelsen ingen nærmere Regler giver om, hvorledes Udvalgets Virkemaade skal foregaa. Det er formentlig nødvendigt, at der enten ved Tilføjelser til Bestemmelsen eller vel snarere ved en af Justitsministeriet udarbejdet Instruks gives nærmere Regler for Udvalgets Arbejde. Man bør herved saa vidt muligt følge den Fremgangsmaade, Kreditorforeningerne benytter, idet det maa antages, at disse Foreninger gennem deres mangeaarige Virk-